

Filip Březina: I herectví je tak trochu sport

FILIP BŘEZINA LONI ZAUJAL
TELEVIZNÍ PUBLIKUM TITULNÍ ROLÍ
V SERIÁLU SMYSL PRO TUMOR.
I V NÁRODNÍM DIVADLE PROKAZUJE
SVŮJ TALENT – HERECKÝ
A VLASTNĚ I ATLETICKÝ, PROTOŽE
JAKO LAERTES V HAMLETOVI SI
UŽIJE DIALOGŮ I ŠERMOVAČEK.
NAŠTĚSTÍ JE FILIP BŘEZINA
VÁŠNIVÝM SPORTOVCEM
A PŘEDEVŠÍM ENERGICKÝM
A NEPOSEDNÝM MUŽEM
NA PRAHU TŘICÍTKY.

Kavárna v Nové scéně Národního divadla, kde spolu mluvíme, je vaší oblíbenou?

Je to tady fajn, ale spíš je to tím, že hraju hned vedle, takže ji mám blízko. Poslední dobou moc nikam jinam nechodím.

Odkud do divadla dojíždíte, můžu-li se zeptat?

Bydlím v Braníku a tramvají je to sem krásných dvanáct minut.

Vyrůstal jste ale v Ostravě, povyprávějte, prosím...

Mám ještě dva bráchy a sestru. Měli jsme normální, pěkné dětství. Bydleli jsme na Jubilejní kolonii v Hrabůvce, lítali jsme po venku, hráli fotbal, jezdili na kolečkových bruslích a já měl hodně kroužků. Táta taky založil florbalový klub – bylo nás sedm rodnin dohromady, takže se sešlo dost kluků. Potom se to chytlo a rozrostlo, z naší florbalové líhne dokonce vyšli hráči, co pak hráli za Vítkovice. U nás bylo vždycky veselo.

Pouštěl jsem si nějaké vaše rozhovory a líbí se mi, že působíte bezprostředním a uvolněným dojmem. Tím spíš mě zaujalo, že když vyletěla vaše popularita už na počátku seriálu Smysl pro tumor, dal jste si s rozhovory víc než měsíční pauzu.

Už po odvysílání prvních dvou dílů toho začalo být moc a já cítil, že se začínám opakovat. Tak jsem si dal na šest neděl od rozhovorů oraz – už proto, abych později mohl mluvit i o dalších dílech a nezacyklil se jen v nějakých klišé.

Seriálu nechyběl humor, ale přece jen šlo o tíživé téma. Pro vás to tedy byla zatěžkávací zkouška z více úhlů, včetně zvládnutí popularity, že?

Docela ano. Chvilí je to člověku příjemné, ale jakmile jsem poznal, že začínám říkat stále totéž, už mě to nebavilo. Je dobré najít v sobě vůli tu publicitu korigovat. Byl jsem vděčný, když si někdo udělal rešerši, víc se připravil, a pak se ptal i na jiné věci – třeba i v souvislosti se seriálem. Ale jinak to šlo víceméně podle mustru pořád dokola.

Vím, že sportujete, ale i kdybych to nečetl, cítím, že z vás vyzařuje energie a dynamika. To se určitě prolíná i s prací herce. Máte i nějakého klidového koníčka?

Myslíte něco, kde jsou potřeba nějaké dovednosti? No, nejsem zrovna trpělivý a sedavý člověk... V dětství jsem měl opravdu hodně kroužků, chodil jsem do skautu, na nábožko čili náboženství a taky do hudebky – od pěti let jsem hrál na zobcovou flétnu a pak na trubku. Můj učitel pan Polášek dokonce chtěl, abych ve hře na trubku pokračoval na konzervatoři. Jenže já začal v sedmičce chodit na stejné zušce na dramaťák, a pan učitel byl pak trochu zklamaný, že jsem na konzervatoři zvolil herectví. Ale až do deváté třídy jsem měl každý den nějaký kroužek, někdy i dva. Do hudebky jsem jeden čas chodil i dvakrát týdně. Pěkně ze školy domů na oběd, tradá do hudebky na hodinu a půl a po trubce ještě na florbalový trénink.

Ideální základ disciplíny.

Je pravda, že ve třetí čtvrté třídě se musí cvičit denně, i kvůli nátisku, jinak se nezlepšíte. Takže jsem sám od sebe musel po škole přijít a cvičit chromatická a nátisková cvičení, aby hra na trubku měla smysl. Byla klika, že mě to bavilo. Dokonce si pamatuju, jak se mě rodiče ptali, jestli chci po prázdninách začít další rok. Já si to nechal projít hlavou a zjistil jsem, že by mi trubka chyběla. A tak jsem chodil troubit další tři roky, až do devítky. Pak jsem nastoupil na konzervatoř, ale hudební příprava byla pochopitelně i tam, takže jsem měl určitý předstih. S muzikou jsem v sobě asi jistý smysl pro disciplínu probudil.

Co vás přimělo přehodit výhybku mezi múzami?

Byl jsem spíš stydlivý a nesmělý, ale herectví mě něčím lákalo. Při přijímačkách na konzervatoř jsem byl jedním z mála dětí, které doprovázel rodič. Navíc máma tam se mnou během přijímaček byla celou dobu. Rodiče mě vždycky ve všem podporovali. Když jsem se pro něco rozhodl, byli na mé straně.

Máma říkala, že jsem byl vždycky trochu šašek, jenže to jsem se předváděl jen doma – napodoboval jsem Michaela Jacksona nebo Jima Carreyho...

Jim Carrey je váš oblíbený herec, že?

To je dobrý hráč. Zdaleka ne jenom komik a klaun. Ne nadarmo se říká, že rozesmát diváka je těžší než ho rozplakat. A odehrát dobrou komedii je náročnější i z hlediska energie.

Když jsem se na rozhovor připravoval, zdálo se mi, že toho máte dnes podobně hodně jako v čase kroužků – Městská divadla pražská, Stavovské divadlo, Národní divadlo, natáčení...

V MDP už nejsem, z angažmá jsem odešel právě kvůli natáčení Smyslu pro tumor, protože bylo časově i jinak náročné. Zrovna teď mám trochu volněji, v polovině listopadu jsme ve Staváku dozkoušeli Paní Bovaryovou a zatím novou věc nezkouším, jen hraju. Momentálně taky nic netočím, takže teď je relativně klid. Ale hraju třeba i v neděli. Pracovní tlak přichází v takových vlnách, někdy je honička, jindy větší pohoda.

Covidová deka z nás spadla před třemi lety, ale ještě pořád se na ten čas ptám – jak jste ho zvládl?

Já tu dobu překonal relativně v klidu právě díky angažmá v MDP. Sice se nehrálo, ale zkoušeli jsme.

V Národním divadle jste členem souboru? Zatím jako stálý host.

Jaká je dnes vaše největší záliba?

Pořád mám ještě nejraději hraní a pak asi sport. Herectví je koneckonců taky svým způsobem sport.

Vím o vás, že vytrvalostně běháte. Vzpomněl jsem si na vás v souvislosti se čtyřladvacetihodinovkou, která se nedávno běžela na Lysé hoře.

Jasně, LH 24. Já ji běžel dvakrát, bylo mi asi sedmnáct, respektive osmnáct. Při prvním ročníku závodu můj starší brácha Josef dokonce vyhrál svoji kategorii, myslím do pětadvaceti let. Jedno kolečko mělo asi deset kilometrů a on jich tehdy dal deset – za čtyřladvacet hodin vyběhl desetkrát na Lysou! Dneska je laťka zase jinde a závodníci naběhají i přes sto čtyřicet kilometrů. Je to ještě těžší než letní Beskydská sedmička. I proto, že se to běží v zimě. Já dal vždycky jen pět koleček a skončil jsem v jednu ráno. Zvítězila trud-

Filip BŘEZINA (29)

Pochází z Ostravy, kde začal studovat herectví na Janáčkově konzervatoři. Potom pokračoval na Katedře činoherního divadla DAMU v Praze, kde v roce 2018 absolvoval v ročníku vedeném profesorkou Dariou Ullrichovou. Působil v angažmá Městských divadel pražských a dnes hraje jako stálý host v Národním divadle. Filipa Březinu můžete vidět například ve Stavovském divadle v inscenaci Paní Bovaryová nebo jako Laerta v Hamletovi na scéně Národního divadla. Pozornost televizních diváků si získal ztvárněním postavy medika a sportovce Filipa, který musí podstoupit léčbu zhoubného nádoru v hlavě. Seriál Smysl pro tumor loni odvysílala Česká televize. V roce 2018 obdržel Filip Březina Cenu Jiřího Adamíry, která se uděluje studentům posledního ročníku činoherního herectví na DAMU. Mezi Filipovy záliby patří vedle běhu také hra na trubku a kytaru, zpěv nebo žonglování.

nomyslnost a únava, už se mi dál nechtělo a zaplul jsem se na hotelu do spacáku...

Na sedmnáct let solidní výkon. Teprve teď přicházíte do nejlepšího atletického věku.

Pravda, vytrvalost by mi s věkem měla ještě nějaký čas růst. V létě se chystám na Beskydskou sedmičku, ta se běží přes sedm vrcholů Beskyd a je to stovka.

To už není rekreační běhání, ale výkony, které vyžadují trénink. Kde trénujete tady v Praze?

Když jsem začal před rokem trénovat na pražský maraton a půlmaraton, běhal jsem z Braníku na Zbraslav. Teď na Zbraslav sježu autem a mám tam zhruba desetikilometrový okruh s necelými čtyřmi sty metry převýšení – vyběhnu až k rozhledně na Závisti. Vytvořil jsem si tam i trasu, kterou jsem si pojmenoval „Masakr“. Měří osmnáct kilometrů, ale chystám se ji teprve vyzkoušet. Dám si ji do hodinek →

ROZHOVOR

a poběžím... Nebo jedu autem do Štěchovic a běžím stezku Svatojánských proudů. Seběhnu do Třebenic a pak pokračuju kolem řeky. To je moc pěkná trasa. V létě jsem se cestou vyčvachtal v řece a běžel dál.

Jezdíte rád na kole? Kolo umí být sportem i hobby zároveň.

Kolo mám v oblíbě. Koupil jsem si celokarbonového gravela (obdoba cyklokrosového kola, jakýsi hybrid mezi silničním a krosovým bicyklem – pozn. aut.) a těším se na březnu, až na něm vyjedu. Mám rád kopečky, jízdu z kopce do kopce. Tak mě vychovaly Beskydy, které jsem na kole taky projedil. Rovinky mě moc nebaví. Ve dvaceti letech jsem poprvé vyšlapal z Ráztoky až na Pustevny po zdejší dlouhé asfaltce. Jsou to asi čtyři kilometry. Měl jsem radost, že jsem to dal, aniž by mě táta tlačil.

Beskydy jsem si také užil. Dali jsme se ženou Lysou horu na kole i pěšky během jedné dovolené. Ale cyklovýšlap nás dost vyřídil.

Na Lysou je to hodně o morálu – člověku se zdá, že už tam bude, jak dlouho vidí vysílač, ale pak přijde zatáčka a za ní krpál pokračuje...

Florbal ještě hrajete?

To nešlo moc zvládnout už při studiu na konzervatoři. Třeba jsem chodil na trénink o dvacet minut později, a to se nedá takhle vést. A dnes taky nemám pevný rozvrh, tudíž si nemůžu s kamarády domlouvat na pevně nějaké kolektivní sporty, třeba basket. Zůstal mi běh, který je dobrý i v tom, že k němu v podstatě nic nepotřebuju a můžu si tréninky přizpůsobit, jak je mi líbo. Ale občas chodím s kamarády na squash, který zase nutí člověka trénovat i hlavu na soupeření jednoho proti jednomu. Naposledy jsem měl při squashi tep sto devadesát osm, což nemám ani při běhu. To byl velký nářez. Squash je náročný. Potom taky cítím kolena, tedy hlavně pravé, protože všechny došlapy a výpady dělám na pravou nohu. Měla by se pak dělat kompenzační cvičení.

Máte i záliby mimo sport?

Rád čtu, mám rád české autory a autorky. Ted' jsem si koupil třetí část Šikmého kostela a mám rozečtený Listopad od Aleny Mornštajnové, je to úsnivě, ale zajímavé. Taky hraju počítačové hry, mám PlayStation a s kamarády paříme ostošest. Hrajeme s Oskarem Hesem a Vojtou Vodochoodským, to jsou taky slušní paříři. A když jsme s Davidem Novotným půl roku točili kriminálku, naše rozhovory se točily hlavně kolem Red Dead Redemption II. To je westernová openworld hra, kde se dá dě

Trenér v hodinkách

Snad jste v titulku tohoto odstavce poznali pokus o vtip – aluzi na kultovní desku Kuře v hodinkách od skupiny Flamengo... Ale teď vážně: Vášnivý vytrvalec Filip Březina se nechává drilovat vlastními hodinkami! Nahrál si placenou tréninkovou aplikaci, která pípá a popohání ho vždy, když při běhu sleví z nastaveného tempa. „Zadám datum, kdy běžím závod, kolikrát týdně chci trénovat, který den v týdnu chci běžet long run, řekněme třeba dvaatřicet kilometrů...“ vysvětluje herec. „Taky se navolí easy runy a intervaly mezi fázemi tréninku. Dám si třeba šestistovku za tři minuty čtyřicet – pak třicet vteřin pauza – a zase šestistovka, teď už za tři třicet pět... A tak se to variuje, aby běžec postupně zrychloval. Když běží pod limitem, hodinky pípají...“ Těžko říci, jak moc hodinky Filipa Březinu prohánějí a jaký mají podíl na jeho výkonech. Faktem je, že „Hamletův Laertes“ dal maraton za 2:58:57. A to je super čas, ze kterého by i královi dánskému spadla brada.

lat skoro cokoli, střílíte desperáty, lovíte srny... Na mě hraní funguje jako psychická hygiena. I David říká, že se u toho bezvadně odreaguje po dvanáctce natáčení, kde má fúru textu. Pak prostě potřebujete na dvě hodinky vypnout nebo spíš přepnout jinam, a hry jsou ideální.

Moji synovci zase sedí ve virtuálních tancích, řvou na sebe do sluchátek a kupují si pancéřování nebo průbojnou municí...

Jo, to je prostě svět neomezených možností. Co myslíte – než jsem dneska šel na rozhovor s vámi, taky jsem hrál asi tři hod'ky. Zřejmě bych šel spíš běhat, ale měl jsem antibiotika a ještě pět dní bych neměl nic dělat. Tak jsem si radši zapařil.

Laertes, protějšek Hamletův, paří na playstationu... To by Shakespeare koukal. Stejně je na vás, Filipe, i po nemoci vidět, že se těšíte na jaro a běhání.

Já chodím běhat i v zimě, i na Lysou horu klidně, ale je fakt, že se na teplo těším. Běží se přece jen líp.

Co zimní sporty?

Občas si zalyžuju, ale přijde mi to už dost drahé. České hory mám rád, jenže ne zrovna moc na lyžování. Jsou skoro stejně drahé jako Rakousko nebo Itálie a kopce jsou krátké.

Jezdíte na prkně, nebo na lyžích?

Na lyžích.

Cestujete rád autem?

Moc rád řídím. Mám Suzuki Vitaru, která mi bezvadně vyhovuje. Všechno se mi do ní vejde a nebojím se, že bych se někam nedostal, protože je to čtyřkolka. Přitom je to auto pořád ještě docela klasika a není přehlcené elektronikou. Jezdil jsem třeba do Liberce za sestrou, kde jsem trénoval na běh na Ještěd. A rád jezdím za rodiči do Ostravy – najedu v Braníku na dálnici a dám to za tři hodiny. Přiznám se, že vlakem nejedím, mám ho plně zuby, jak jsem se s ním najezdil dost a dost, když jsem chodil na DAMU. Tehdy jsem auto neměl. Takhle si pustím hudbu a zpívám si nebo poslouchám podcasty. Mám rád true crime, pana Vaňuru v rozhlase... A užívám si adaptivní tempomat. Jen mě mrzí, že jde nastavit maximálně na sto šedesát. Rád jezdím v noci, protože jsem kapku netrpeľivý a nervák a v kolonách bych trpěl.

Tak pozor na body a pokuty, dost se zvedly... Jak často navštěvujete rodiče?

Ted' jsem u nich zrovna byl na dva dny, ale jinak tam zase tak často nejedím, řekněme jednou za tři měsíce. Většinou na víkend.

Dostáváte další nabídky k natáčení?

Jde to ve vlnách. Když se odvysílal Smysl pro tumor, bylo nabídek víc. Ale do nekonečných seriálů se zatím zdráhám naskočit. Ten vážný seriál nasadil laťku dost vysoko i mému rozhodování, do čeho jít. Ačkoli je mi jasné, že ideály o čistém umění u každého časem vyblednou a bez peněz se prostě žít nedá. •

resort
ZA HŘIŠTĚM
VELKÉ CHVALOVICE - PEČNY

Novoroční sleva na váš vysněný domov!

Využijte jedinečnou příležitost a pořídte si dům v projektu **Resort Za Hřištěm** již od **9 990 000 Kč**. Přijďte na prohlídku našeho **vzorového domu** a přesvědčte se o kvalitě a komfortu na vlastní oči.

Více informací na

www.resortzahristem.cz

722 221 121